

Prolog

„Prima dată am văzut-o anul trecut, la un stagiu de neurologie. Dar nu i-am dat importanță. Cum nu mă interesează fetele, nici nu le bag în seama. Iar colega asta nu ieșea cu nimic în evidență. Părea o ființă ștearsă, care se îmbrăca destul de neglijent.

Însă acum începe să îmi placă tot mai mult. Este isteată, nu îi pasă de ce spun alții, așa cum sunt și eu. Mi se pare chiar drăguță și nu e prefăcută, ca restul fetelor. Mi-a luat apărarea în urmă cu trei săptămâni, atunci când idiotul ăla de la stagiu m-a pus la încercare, cu un caz complicat. De atunci facem echipă și, nu de puține ori, încurcăm profii umflați în pene.”

— fragment din Jurnalul lui Flavius —

A faint watermark of the Editura Petale Scrise logo and text is visible in the background of the page.

Capitolul 1

Darius

Privesc conacul construit de străbunicul meu în urmă cu aproape un secol. E situat la jumătate de kilometru în afara satului.

Clădirea nu e pe gustul meu. Are două nivele. Este destul de mare pentru o familie puțin numeroasă și are un aer rece, distant, defel prietenos. Construcția a fost renovată în urmă cu vreo două decenii de bunici.

Simt fiori reci străbătându-mi trupul, aceeași senzație care îmi provoacă amintirile legate de ramura maternă a familiei mele. Nu am amintiri din acele locuri. Știu doar că tata m-a adus în vizită la bunicii materni pe când aveam vreo cinci ani, dar eu nu îmi amintesc.

Curtea e largă și pustie, pietruită, înconjurată de un gard din fier forjat. În capătul ei se văd grajdurile, iar în rest doar întinderea stearpă a naturii în plină toamnă.

Omul care are conacul în grijă mă așteaptă în ușa clădirii, o ușă masivă de siguranță.

Simt că nu mai am aer, iar genunchii îmi cedează. Îmi vine să mă întorc cu 180 de grade și să o iau la fugă mâncând pământul. Dar nu o fac. Trebuie să intru, să îmi fac curaj, așa cum am făcut și în urmă cu mai bine de două ore când am ajuns la morgă...

Mă îndrept fără vlagă spre ușă. După ce intrăm în casă, bărbatul trecut de 50 de ani urcă cu pași grei treptele din

piatră șlefuită, spre nivelul superior. Eu rămân pe loc, în hol. Privesc în dreapta și văd bucătăria prin ușa deschisă. Mobilierul pare modern în contrast cu exteriorul clădirii. În stânga se deschide larg un salon aranjat în stil rustic.

Inspir adânc și încep să urc treptele.

La nivelul superior, bărbatul a luat-o pe holul îngust în stânga. Arunc o privire, văd uși înșirate de-a lungul întregului coridor cu pereți albi. Omul mă privește, așteptându-mă. Mă îndrept spre el.

– Acesta este dormitorul lui Flavius.

Din ușă privesc în încăpere. În clipa următoare rămân singur, omul îndepărtându-se. N-am putere să intru și rămân nemișcat, privind locul unde fratele meu și-a dat ultima suflare. Camera e ordonată, cu un șifonier și o masă. Doar patul îngust este desfăcut și așternutul deranjat. Știu că nu a suferit, s-a stins încet, în somn. Dar îmi simt stomacul întors pe dos. Trebuie să plec cât mai curând de aici!

E o zi posomorâtă și rece, început de octombrie. Nu plouă, dar cerul e acoperit cu nori grei și întunecați.

Slujba de înmormântare a început de mai bine de un sfert de oră.

În urmă cu trei zile nu am fost sigur că voi putea să îl înmormântez creștinește. S-a sinucis, idiotul! Noroc cu o colegă de-a lui care a trimis certificatul medical semnat de un medic psihiatru! Probabil nu i-a fost greu să facă rost de el, fratele meu era și el medic la spitalul din localitate! În urmă cu două zile a venit tocmai preotul din sat să îmi aducă la cunoștință faptul că Flavius va fi înmormântat ca un adevărat

creștin. Atunci am aflat că acea colegă săritoare este o prietenă a fratelui meu, care îl însoțea destul de des la conac. Împreună ajutau oamenii din sat, a pomenit preotul. Flavius se pare că era îndrăgit de săteni, care s-au organizat să vină la înmormântare cu autocarul.

Sunt prezenți mulți colegi de-ai lui, din spital. Aud suspine în jurul meu. Însă eu nu pot ridica privirea. Nu l-am cunoscut aproape defel și nu am motive să plâng după el. Iar acea mulțime care îl plânge pare destul de afectată încât să mă facă să mă simt în plus.

După o jumătate de oră ne aflăm lângă groapă. Suntem un grup restrâns, ceilalți au plecat. Când groparii aruncă prima lopată de pământ peste sicriu, aud suspine. Îmi întorc privirea și observ o tânără îmbrăcată în negru. Restul se îndepărtează. Femeia rămâne pe loc, la distanță de mine, și privește hăul dinaintea noastră care înghite sicriul pe capacul căruia lucește crucea cu Christos răstignit. O privesc cu coada ochiului. E șatenă, cu păr buclat, palidă și își mușcă buzele înroșite de la felul în care le maltratează, încercând să-și înăbușe suspinele. Îmi cobor și eu privirea. Nu știu ce să fac. Aș pleca, dar nu pot să o las doar pe ea. După câteva clipe tânăra se îndepărtează, iar eu suspin ușurat. Pot să mă relaxez. Primul lucru pe care îl fac e să îmi lărgesc nodul de la cravată. Mă simt ca un câine legat în lanț.

*

„Urăsc înmormântările! Toată lumea jelește un mort! Un trup care urmează să putrezească!

Omenirea e absurdă!

Moartea e o eliberare a sufletului nemuritor! Ar trebui să ne bucurăm!

Sunt convins că nu aş participa la înmormântarea mea! Nici măcar nu am cine să îmi simtă lipsa!"

– fragment din Jurnalul lui Flavius –

Capitolul 2

Peste un an...

Darius

Intru în sala unde se ține raportul de gardă pe tot spitalul. Încăperea dreptunghiulară e destul de îngustă, iar în jurul mesei plasate în centru se înghesuie scaun lângă scaun. La masă încap în jur de 20 de persoane, iar restul stau îngrămădiți pe lângă pereți sau pe cele câteva scaune așezate prin coțuri. Peste 30 de perechi de ochi mă privesc cu interes, iar eu simt un nod în gât. Cu toții probabil știu faptul că fratele meu a fost unul dintre ei până în urmă cu un an...

– Bună dimineața! salut politicoș, dar pe un ton hotărât.

Pe o parte dintre ei i-am cunoscut deja, lucrând de aproape o săptămână în acest spital. Directorul medical, o femeie ursuză care se apropie de vârsta pensionării, fosta șefă de secție de la Boli Infecțioase, îmi face semn să mă așez în capul mesei. Inspir adânc și mă îndrept spre locul care îmi este arătat. Juristul stă așezat la dreapta mea, doamna posacă la stânga. Trebuie să ridic privirea și să dau atenție celorlalți ocupanți ai sălii. Simt nevoia acută de aer. Încăperea este mult prea mică pentru mulțimea adunată.

– Numele meu este Darius Toma, mă prezint. Am fost numit manager interimar al Spitalului Municipal Dumbrava.